העכברה שרצתה להתלבש יפה.

בעיר גדולה חיה פעם משפחת עכברים. אבא בשם וילהלם, עכבר מכובד שחי במקום זה כבר שנים רבות, אמא עכברה בשם ג'וספה ועוד עשרים עכברונים קטנים אותם קראו, למען פשטות, לפי אותיות אלף-בית כמו אנטון, באטה, גליה, דויד וכולי.
אחת העכברות בשם ליסה ברחה תמיד, בדרך כלל לחנות בשכנות, שם באו אנשים כדי לקנות בגדים חדשים. אמנם אמא ג'וספה נזפה בה, אך ליסה לא שמה לב לכך.
"ראי בתי, שם, בחנות גבינה שמעבר לפינה, הרבה יותר יפה. שם את יכולה לאכול טוב וגם הריח שם נעים."
"אבל אמא, מדוע לנו אין בגדים צבעונים כאלה? מדוע אנו מוכרחים להתהלך תמיד בפרוות אפורות גועליות? הייתי רוצה ללבוש הבוקר משהו צהוב, מחר משהו אדום ומחרתיים משהו כחול. האם את לא מבינה?"
"אני יכולה להבין אותך" ענתה ג'וספה "אבל ככה זה. יש לנו פרוות אפורות שמחממות אותנו בחורף, שומרות עלינו מחום הקיץ חם ואני לא הייתי רוצה שום פרווה אחרת. די! הבנת? ודעי לך, ליסה, אני לא תמיד חייתי כאן, בעיר גדולה. נולדתי בכפר, בו גרו אנשים עניים שלא התלבשו יפה."
"איך זה היה?" שאלה ליסה.
"אספר לך. כשהייתי בגילך, גרתי עם הורי ואחיי בכפר בשם כך-או-כך. אמנם היה לנו אוכל, אבל היינו צריכים להתאמץ כדי למצוא אותו, כי גרנו בבית מלאכה של חייט, והאנשים העדיפו לקנות את בגדיהם בחנויות בעיר, כי לתפור בגדים אצל החייט היה יקר מדי. רק לתיקון או לשינויים הביאו את בגדיהם, והחייט לא הרוויח הרבה מזה, ולא תמיד היה לו מה לאכול, וכמובן גם לא לנו. אבא שלנו מצא חנות גבינה בסביבה, ושם יכולנו למלא את הבטן. אלא ששם גר חתול גדול, שפעם תפס את אבא שלנו ופצע אותו כל כך, שהוא מת כעבור מספר ימים ואנו היינו יתומים, בלי אבא.

אצל החייט עמד פעם ארגז גדול ואני רציתי לראות מה יש בו ונכנסתי פנימה, אבל לפני שהספקתי לצאת, כיסו את הארגז בקרש וסגרו במסמרים. וכך הייתי לכודה שם. כעבור זמן מה באה מכונית משא גדולה ועליה העמיסו את הארגז. אני לא זוכרת הרבה מזה, כי התעלפתי מרוב פחד.
כשהתעוררתי, הארגז היה מונח פתוח בחצר חשוכה. יצאתי בזהירות ונבהלתי. הייתי במקום זר, רחוק מהבית שלנו. מה אעשה עכשיו? איך אוכל לחזור לאמא ולאחים? הייתי לבדי לגמרי.
אך זה לא לקח זמן רב. פתאום הופיע עכבר מכובד, בעל מראה נאה ובא ישר אלי. 'בוקר טוב ויפה, גבירתי' אמר 'ומה שלומך?'
אני הבטתי סביב אך לא ראיתי אף אחד אחר, אז הוא כנראה התכוון אלי. לכן עניתי 'שלומי בסדר, אך ברצון הייתי אוכלת דבר מה.'
'אם רק זאת הבעיה' ענה וילהלם, כי זה הוא היה 'בואי איתי כי אני מכיר את המקום בו אפשר למצוא את הגבינה הטובה ביותר שבעיר.'
רצנו מהר לשם ואכלתי גבינה כמה שרק יכולתי. ואז הוא שאל 'את לבדך כאן וגם אני לבדי. מה דעתך שנחיה ביחד ונקים משפחה?'
וכך אמנם עשינו, ערכנו חתונת עכברים יפה וכעבור זמן נולדתם אתם, הילדים."
"אבל אמא" שאלה ליסה "מדוע לא חזרתם לאמא ואבא, לכפר שממנו באת. אזי הייתי יכולה ללמוד מהחייט איך תופרים בגדים יפים."
"טוב, זה בלתי אפשרי. אני לא גם היום לא יודעת איך אפשר להגיע לשם. אבל את יודעת מה? אם פעם תמצאי ארגז שעומד להשלח, תנסי זאת את."
ליסה התעייפה ומיד נרדמה, אבל חלמה על כך שתסע בארגז ותגור אצל חייט.
למחרת המשפחה באה לחנות הגבינה ואכלה לשובע. תוך כדי כך שמעה ליסה את בעל החנות, שדיבר בטלפון עם איזו גברת מאייר והבטיח לשלוח לה ארגז גבינה גדול.

ליסה רצה מהר לאמא.
"יש לי עכשיו הזדמנות לנסוע בארגז. אולי אצליח להגיע לחייט שיראה לי איך תופרים בגדים יפים. אז לא אצטרך יותר ללכת בפרווה הגועלית הזו."
"אבל ילדה, את עוד קטנה מדי. תשארי כאן. עוד תהיה לך הזדמנות אחרת."
אבל ליסה לא השתכנעה. היא נפרדה מהמשפחה. ג'וספה עוד ארזה לה חבילה עם הדברים הנחוצים ביותר. אבא וילהלם נתן לה עצה להשמר בפני חתולים, והיא רצה מהר לחנות הגבינה. שם עמד כבר ארגז, שלמזלה עוד לא היה סגור.
ליסה נכנסה מהר פנימה. היה שם ריח גבינה נעים. תוך שניות מכסה הארגז הונח ונקבע במסמרים. ואז באה מכונית גדולה, הארגז הועמס עליה והמכונית נסעה.
בפינה עמדו ההורים. הדמעות הפרידה זלגו מעיניהם. ואז חזרו הביתה. "מה שליסה תעבור ומה יקרה לה, בוודאי לא נדע אף פעם" אמר אבא וילהלם.

ליסה לא יכלה להרדם כי המכונית נסעה מהר והקפיצה את הארגז חזק, וחוץ מזה היא הייתה מרוגשת מדי כדי לישון. אך בקרוב הם הגיעו למטרתם. את הארגז הורידו מהמכונית. דרך חריץ שבין הקרשים ליסה ראתה אישה שמנמונת שעמדה לפני הבית.
"הכניס את הארגז למטבח, בבקשה" אמרה האישה לנהג "אין לי זמן לפתוח אותו עכשיו. אני יוצאת לקניות." הנהג אמנם התמרמר כי לא קיבל כל תשר, אבל עשה כפי שהאישה ביקשה.
"טוב, אם לגברת אין עכשיו זמן, אוכל בעצמי לטעום מהגבינה" חשבה ליסה והתחילה לכרסם מיד. אחר כך הרגישה עייפות ונרדמה חזק.
העירה אותה צעקה צורמת. מכסה הארגז הורד וגברת מאייר עמדה על כיסא ליד הארגז, וצעקה בקולי קולות. ליסה קפצה מהארגז והסתתרה מהר תחת ארון המטבח. באותו רגע נפתחה הדלת ואיש צעיר נכנס למטבח "מה קרה? למה את צועקת כך,

אמא?"
"עכבר! עכבר!" צעקה גברת מאייר "בתוך ארגז הגבינה. חייבים מיד לשלוח אותו חזרה. לא אוכל מהגבינה זו. אתה אולי יכול לקחת אותה למפעל שלך, אולי הפועלים ירצו לאכול."
ליסה חזרה לארגז. פאול, כי כך קראו לאיש הצעיר, לקח את ארגז הגבינה לבית החרושת ושאל את הפועלים האם רוצים לחלק את הגבינה ביניהם, אבל כאשר אלה שמעו על העכבר, גם להם עבר התאבון. הארגז הועמד בפינה של אחד האולמות. ליסה הציצה החוצה. איזה דברים יפים היו שם, בבית החרושת. מכלים עם צבעים היפים ביותר שראתה אי-פעם, בהם טבלו בדים שונים וכשאלה יצאו משם היו יפים וצבעוניים. פתאום בא לה רעיון. מה יקרה אם היא תטבול באחד המכלים האלה?
אבל באיזה צבע לבחור? היו שם כל כך הרבה צבעים שהחליטה לסמוך על מזלה. היא החזיקה חזק בקצה הבד וטבלה באחד המכלים עד הבטן. עכשיו הייתה כבר צהובה למטה, אבל למעלה עדיין אפורה. לכן ניסתה במכל שני. עכשיו הייתה למטה ירוקה, למעלה כחולה. חסר היה רק עוד קצת אדום. היא טבלה באדום את ידיה ואת רגליה. כל זה עייף אותה מאוד, והיא חזרה לארגז הגבינה כדי לאכול ולנוח קצת.
העיר אותה רעש מוכר. נכון. המכסה היה שוב על הארגז והארגז על המכונית. "לאן אנו נוסעים עכשיו?" חשבה העכברונת הצבעונית. היא שמחה מאוד כשהארגז נפרק, כי לפניו עמד בעל חנות הגבינה המוכר. הוא לקח את הארגז ופתח אותו. אך באותו הרגע צלצל טלפון, בעל החנות ניגש אליו וליסה ניצלה את ההזדמנות כדי לברוח.
הוריה תחילה שמחו מאוד כשליסה הכניסה את ראשה לפתח הבית, אבל אחר כך פני של וילהלם האבא החמירו. "זה אמנם טוב לראות אותך שוב, אבל איכשהו את לא כל כך מתאימה לנו. אנשים ידברו, אחיותיך תתבישנה ואולי הכי טוב שתלכי מכאן."

ליסה התעצבה מאוד וברחה משם. היא התהלכה במצב רוח קשה. אך העצב לא נמשך זמן רב. היא פגשה עכבר מכובד, בעל פרווה אפורה עם פסים לבנים לרוחב. העכבר בירך אותה ושאל "מה שלומך? מדוע את בוכה. ראי, גם אני בודד ואף אחד לא רוצה להתיידד איתי בגלל המראה המוזר שלי. אז אולי נחיה ביחד?"

וכך היה. התקיימה מסיבת חתונה צנועה ובמשך הזמן נולדו להם עכברונים רבים. אמנם הפרווה הצבעונית של ליסה דהתה במשך הזמן, אבל היא הייתה כל כך מאושרת מהחיים עם אלברט והמשפחה הגדולה שלה, ששכחה כליל על חלומותיה והמשיכה לחיות בקרבת חנות הגבינות.